

Šeštadienis. Pirmoji Gavėnios savaitė

Viešpats visus šaukia į šventumą, neišskirdamas profesijos, amžiaus, socialinės padėties ir kt., toje vietoje, kurią kiekvienas užima visuomenėje.

„Pašventinti savo darbą“,
„pašventinti save darbe“,
„pašventinti kitus darbu“.

Šventųjų siekis perkeisti visuomenę. Šventumas ir apaštalavimas pasaulyje. Pirmųjų krikščionių pavyzdys.

2025-03-14

I. *Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas*¹. Taip baigiasi šios dienos Mišių Evangelija. Bažnyčia per šias keturiasdešimt pasiruošimo Velykoms dienų įvairiais būdais mums vis primena, kad Viešpats tikisi iš mūsų daug daugiau: rimto šventumo siekimo.

Būkite tobuli... Ir Viešpats kreipiasi ne tik į Apaštalus, bet į visus, kurie tikrai nori būti jo mokiniais.

Pabrėžtinai sakoma, kad *kai Jėzus baigė tas kalbas, minios stebėjosi jo mokslu*². Šią daugybę Jo klausančių žmonių sudarė motinos, žvejai, amatininkai, įstatymo žinovai, jaunimas... Visi Jį supranta ir stebisi, nes Viešpats kreipiasi į visus. Visiems, kiekvienam pagal jo aplinkybes, Viešpats turi didelius reikalavimus. Mokytojas šaukia į šventumą neišskirdamas amžiaus, profesijos, rasės ar socialinės padėties. Nėra Kristaus sekėjų be krikščioniško pašaukimo, be

asmeninio kvietimo į šventumą.
*Dievas mus išrinko, kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje*³, pakartos šventasis Paulius pirmiesiems Efezo krikščionims; ir tam, kad pasiektume šį tikslą, reikia pastangų, kurios tęsiasi per visas mūsų dienas čia, žemėje: *Teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tepašventėja*⁴.

Ši visuotinio kvietimo į šventumą doktrina nuo 1928-ųjų, kai buvo Dievo įkvėpta, yra vienas centrinių monsinjoro Eskrivos de Balaguero mokymo punktų: jis vėl mūsų laikais priminė – visais įmanomais būdais, – kad krikščionis per Krikštą yra pašauktas į krikščioniško gyvenimo pilnatvę, į šventumą.

Vatikano II Susirinkimas visai Bažnyčiai paskelbė šį seną evangelinį mokslą: krikščionis yra pašauktas į šventumą iš tos vietos, kurią užima visuomenėje. „Visi Kristaus tikintieji,

kad ir kokia būtų jų padėtis ir luomas, Viešpaties pašaukiami kiekvienas savo keliu siekti tobulybės to šventumo, kuriuo tobulas yra pats Tėvas“⁵. Visi ir kiekvienas iš tikinčiųjų.

Viešpats visus krikščionis, kurie yra pasaulyje ir užsiėmę profesija, šaukia sutikti Jį ten, atliekant šį darbą žmogiškai tobulai ir sykiu su antgamtiniu jausmu: aukojant jį Dievui, gyvenant artimo meilę su žmonėmis, su kuriais bendrauja, apsimarinimas, Dievo artumas...

Šiandien savo maldoje su Viešpačiu galime savęs klausti, ar dažnai Jam dėkojame už šį kvietimą sekti Jį iš arti, ar atsiliepiame į malones, gautas per aiškia ir jaudinančią asketinę kovą siekiant įgyti dorybių, ar esame budrūs, kad atmestume bet koki sumiesčionėjimą, kuris žudo šventumo troškimus ir palieka sielą skendinčią dvasinėje vidutinybėje ir

drungnume. Nepakanka norėti būti *geriems*; reikia ryžtingai stengtis būti *šventiems*.

II. *Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.*

Šventumą, augančią meilę Dievui ir kitiems dėl Dievo galime ir turime įgyti kasdienybės dalykuose, kurie kartojasi daug kartų, iš pažiūros monotoniškai. „Norint mylėti Dievą ir Jam tarnauti, nebūtina daryti retus dalykus. Visų be išimties žmonių Kristus prašo, kad būtų tobuli, kaip jų dangiškasis Tėvas yra tobulas (Mt 5, 48). Didžiai žmonių daugumai būti šventam reiškia pašventinti savo darbą, pašventinti save darbe, pašventinti kitus darbu, ir taip savo gyvenimo kelyje sutikti Dievą“⁶.

Kad darbas, bet kokia teisėta užduotis galėtų virsti šventumo

priemone, reikia, kad būtų žmogiškai gerai padaryta – juk negalime Dievui aukoti *nieko ydingo, nes tai būtų Jo neverta*⁷. Gerai atliktas darbas reikalauja didelio dėmesio mažoms pareigoms, kurių turi kiekviena profesija, ištikimai laikantis teisingumo kitiems žmonėms ir visuomenei dorybės, tuoj pat taisyti, jei padaryta kokia klaida atžvilgiu tų, su kuriais ar kuriems dirbame, nuolatinės pastangos savo darbe tobulėti profesiskai. Tai vienodai galioja verslininkui, darbininkui ar studentui. Galioja gydytojui ar šeimos motinai, kuriai tenka rūpintis namais, atliekant kasdienę namų ruošą.

Pašventinimas savęs darbe mus paskatins paversti jį proga ir vieta bendrauti su Dievu. Tam tikslui galime aukoti darbą jį pradėdami, o paskui dažnai vis atnaujinti šią atnašą, naudodamiesi bet kokia proga. Jo atlikimo eigoje pasitaikys

daug momentų aukoti mažiems apsimarinimams, kurie praturtina vidinį gyvenimą ir patį mūsų atliekamą darbą; taip pat praktikuoti dorybėms: žmogiškoms (darbštumui, tvirtumui, džiaugsmui...) ir antgamtinėms (tikėjimui, vilčiai, meilei, protingumui...).

Darbas gali ir turi būti priemonė supažindinti su Kristumi daugelį žmonių. Yra profesijų, turinčių betarpišką atgarsį visuomeniniame gyvenime: mokymas, susijusios su informavimo priemonėmis, viešųjų šalių funkcijų vykdymas... Bet nėra darbų, neturinčių nieko bendra su Kristaus mokslu. Net labai techniškos įmonės problemos ar būdas, kaip šeimos motina tvarko namus, bus skirtingai sprendžiami pagal tai, ar į gyvenimą žiūrima pagoniškai, ar krikščioniškai. Neturintis tikėjimo visada nepilnai matys pasaulį, o krikščioniška elgsena kartais kirsis su akimirkos mada, su einamaisiais

įpročiais tarp tos pačios profesijos kolegų. Tai ypač palankios progos supažindinti su Kristumi, jei esame pavyzdingi krikščionišku veikimo būdu, kupinu natūralumo ir tvirtumo.

Pasauliui reikia Dievo juo labiau, juo dažniau kartoja, kad jam Jo nereikia. Mes, krikščionys, stengdamiesi rimtai sekti Kristų, duosime Jį pažinti kitiems. „Atskleisiu paslaptį, visiems atvirą paslaptį: šios pasaulio krizės yra šventųjų krizės. Dievas nori, kad visose žmonių veiklos srityse būtų nors saujelė „savų“ žmonių. Vėliau... *pax Christi in regno Christi* – Kristaus ramybė (taika) Kristaus karalystėje“⁸.

Pašventinti darbą. Pašventinti save darbe. Pašventinti darbu.

.....

III. Pirmieji krikščionys daugelį kliūčių įveikdavo atkaklumu ir meile

Kristui, ir jie mums parodo kelią: jų tvirtumas Viešpaties mokyme įstengė daugiau negu juos supusi materialistinė ir dažnai priešiška atmosfera. Būdami pačioje tuometinės visuomenės šerdyje, jie neieškojo atsiskyrimo vaisto nuo galimo užkrėtimo ir nemėgino taip užtikrinti sau išlikimą. Buvo visiškai įsitikinę, jog yra Dievo raugas, ir jų tylus, bet veiksmingas veikimas galiausiai transformavo tą beformę masę. „Pirmiausia mokėjo romiai dalyvauti pasaulyje, neniekinti jo vertybių ir nemenkinti žemiškų tikrenybių. Ir šis dalyvavimas – „Jau pripildome pasaulį ir visus jūsų daiktus“, skelbė Tertulianas, – dalyvavimas, išplėstas į visas aplinkas, besidomint visomis garbingomis ir vertingomis tikrenybėmis, galiausiai persmelkė jas nauja dvasia“⁹.

Krikščionis su Dievo pagalba tai, kas lėkšta ir kasdieniška, stengsis

sutaurinti ir padaryti vertingu,
paversti visa, ką paliečia, nebe į
auksą, kaip kad karaliaus Mido
legendoje, bet į malonę ir šlovę.
Bažnyčia mums primena
neatidėliotiną užduotį – dalyvauti
pasaulio reikaluose, siekiant vėl
atvesti pas Dievą visas žemiškas
tikrenybes. Tai bus įmanoma tik
tada, jei liksime vieningi su Kristumi
per maldą ir sakramentus. Kaip
atvaša vieninga su vynuogienoju¹⁰,
taip mes turime kasdien būti vieningi
su Viešpačiu.

„Reikia Evangelijos šauklių, žmonijos
žinovų, kurie iki gelmių pažintų
nūdienio žmogaus širdį, dalytusi jo
džiaugsmas ir viltimis, jo nerimu ir
liūdesiu, ir sykiu būtų
kontempliatyvūs, įsimylėję Dievą.
Tam reikia naujų šventųjų. Turime
melsti Viešpatį, kad didintų
šventumo dvasią Bažnyčioje ir
atsiųstų mums šventųjų
šiandieniniam pasauliui

evangelizuoti“¹¹. Ir tą pačią idėją išreiškė Nepaprastasis Vyskupų Sinodas, suveddamas globalų Bažnyčios padėties balansą: „Šiandien turime stipriai su uolumu prašyti Viešpatį šventųjų“¹².

Krikščionis turi būti „dar vienas Kristus“. Tai didžioji krikščioniško liudijimo jėga. Ir apie Jėzų, tarsi apibendrinant visą Jo gyvenimą, kalbėta, kad Jis *vaikščiojo žeme darydamas gera*¹³, ir taip turėtų kalbėti apie kiekvieną iš mūsų, jei iš tiesų stengiamės Juo sekti.

„Dieviškasis visokio tobulumo Mokytojas ir pavyzdys, Viešpats Jėzus, pats būdamas gyvenimo šventumo autorius ir išstobulintojas, tą šventumą paskelbė visiems ir kiekvienam savo mokiniui, kad ir kokia būtų jų padėtis: *Būkite tokie tobuli* (...). Tad kiekvienam aišku, jog visi Kristaus tikintieji, kad ir kokia būtų jų užimama vieta ar luomas, šaukiami siekti krikščioniškojo

gyvenimo pilnatvės ir meilės
tobulybės. Šis šventumas net
žemiškojoje bendruomenėje skatina
žmogiškesnį gyvenimo būdą¹⁴.

---

1 Mt 5, 48.

2 Mt 7, 28.

3 Ef 1, 4.

4 Apr 22, 11.

5 Vatikano II Susirinkimas, konst.
Lumen gentium, 11.

6 Šv. Chosemarija, *Pokalbiai*, 55.

7 Plg. Kun 22, 20.

8 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 301.

9 J. Orlandis, *La vocación del hombre
de hoy*, Rialp, Madridas, 1973, 3-asis
leid., p. 48.

10 Plg. Jn 15, 1–7.

11 Šv. Jonas Paulius II, Prakalba, 1985
X 11.

12 Nepaprastasis Vyskupų Sinodas
1985. Baigiamasis pranešimas II, A n.
4.

13 Apd 10, 38.

14 Vatikano II Susirinkimas, konst.
Lumen gentium, 40.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/sestadienis-pirmoji-
gavenios-savaite/](https://opusdei.org/lt-lt/article/sestadienis-pirmoji-gavenios-savaite/) (2025-04-05)